

cecilia
ahern

Pasărea Liră

Traducere din limba engleză de
Marilena Iovu

Redactare: Andrey Oti
Corectură: Adriana Călinescu
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Design copertă: Oana Bădică

LYREBIRD

Cecelia Ahern

Copyright © Cecelia Ahern 2016

PASĂREA LIRĂ

Cecelia Ahern

Copyright © 2021 Editura **ALLFA**

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHERN, CECELIA

Pasărea liră / Cecelia Ahern; trad. din lb. engleză de
Marilena Iovu. - București : ALLFA, 2021
ISBN 978-606-783-093-4

I. Iovu, Marilena (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all
allcafe.ro

Nu supraviețuiește specia cea mai puternică, nici cea mai inteligentă. Ci aceea care se adaptează cel mai ușor.

Atribuită lui Charles Darwin

Prolog

Vocile lor trâncănind neîntrerupt se amestecă în urechile lui sub forma unui sunet monoton, care-l plictisește.

Așa că se îndepărtează ușurel de ei. Poate e oboseala pricinuită de schimbarea fusului orar; sau poate că, pur și simplu, nu-l interesează câtuși de puțin ce se petrece. Sau și una, și alta.

Chiar nu-i stă mintea acolo, se simte nepăsător. Și apoi, dacă mai cască o dată, ea nu va ezita să-i ceară să înceteze.

Nu observă nimeni că el nu mai e printre ei; ori și-au dat seama, dar nu spun nimic.

Are echipamentul de sunet pe umăr; nu-i dă niciodată drumul din mână – nu numai pentru că este valoros, dar pentru că a ajuns deja să facă parte din el însuși, ca un organ. Este greu, dar s-a obișnuit cu greutatea, într-un fel ciudat parcă îi face bine să o simtă. Fără această greutate, i s-ar părea că lipsește ceva din el; chiar și atunci când nu are cu sine geanta cu echipamentul audio, merge ca și cum ar avea-o, cu umărul drept un pic căzut. Ar putea însemna că i-a fost menit să ajungă inginer de sunet – totuși, legătura subconștientă cu echipamentul îi afectează postura.

Se îndepărtează de luminiiș, lasă în urmă casa liliecilor, despre care se tot vorbește, și se îndreaptă spre pădure. La marginea ei îl întâmpină aerul rece, plin de prospețime.

E o zi caldă de iunie; soarele bate cu putere deasupra capului său și îi încinge ceafa. Se lasă ademenit de umbră; un grup de musculițe dansează, rotindu-se cu mare viteză în lumina razelor de soare – ai zice că sunt insecte mitice. Sub picioarele lui, solul

pădurii, căptușit cu straturi de scoarță de copac și frunze căzute, se simte moale. De aici, din acest loc, nu-i mai poate vedea pe cei din grup; nici nu-i mai aude. Trage aer în piept umplându-și plămânii cu mirosul pinilor.

Își așază geanta cu echipamentul audio lângă el și atârnă microfonul într-un copac. Face câteva mișcări de încălzire. Îi place să-și trosnească încheieturile și să-și încordeze mușchii. Când își dezbracă puloverul, odată cu acesta i se ridică și tricoul, dezgolindu-i abdomenul; îl leagă în jurul taliei. Apoi își desface părul lung prins în coadă și îl înalță, strângându-l cu același elastic în vârful capului. Aerul îi răcorește ceafa transpirată.

Se află la peste o sută de metri deasupra nivelului mării; privește Gougane Barra și admiră munții acoperiți de păduri întinzându-se cât vezi cu ochii. Nici urmă de așezare omenească pe kilometri întregi: o sută patruzeci și două de hectare de parc național. Totul e pașnic, liniștit. Iar el are urechea formată, o deprindere exersată în timp, absolut necesară. A învățat să audă ceea ce nu se deslușește din prima clipă. Și acum aude păsările ciripind, aude foșnetele vietăților care se furișează în jurul lui, bâzâitul slab al unui tractor undeva, în depărtare; aude cuiburi construindu-se tainic în copaci. E liniște, o liniște plină de viață. Trage cu nesaț în nări aerul proaspăt și, chiar în timp ce-și umflă pieptul, o crenguță trosnește în spatele lui. Se întoarce fulgerător.

Pe după un copac, o siluetă încearcă să rămână nevăzută.

— Hei!

Își dă seama că strigase pe un ton brutal; fusese însă luat pe nepregătite.

Silueta nu mișcă.

— Cine-i acolo? întreabă el.

Ea se ivește doar o clipă, cât să-i arunce o privire iute, apoi dispare iarăși în spatele copacului – parcă s-ar juca de-a v-ați ascunselea. Și deodată ceva straniu se petrece cu el. De acum a înțeles că nu e în niciun pericol și totuși inima lui bate cu putere; exact invers decât ar trebui.

Lasă echipamentul de sunet în urmă și pornește încetșor în direcția ei; pocniturile și trosniturile pământului de sub

încălțările lui îi dau în vileag fiecare mișcare. Păstrând o oarecare distanță, înconjoară copacul pe după care ea stă ascunsă. Și atunci, în sfârșit, o vede. E încordată toată într-o poziție de apărare, iar el ridică mâinile în aer, cu palmele deschise, ca și cum s-ar preda.

De nu ar fi părul ei de-un blond luminos, aproape că nu s-ar desluși în decorul pădurii – părul blond și ochii ei verzi. Cei mai pătrunzători ochi verzi văzuți vreodată. Îl captivează pe loc. Rostește încetișor:

— Bună...

Nu vrea să o sperie. Pare fragilă; și e pe punctul de a fugi. Stă pe vârfuri, gata s-o zbughească în clipa în care el ar face un pas greșit. Așa că se oprește în loc, cu tălpile complet lipite de pământ, cu mâinile în sus, ca și cum ar sprijini aerul; sau poate că aerul e cel care-l ține pe el?

Ea zâmbește.

Și el îi cade sub vrajă.

Să fie ea o creatură mitică? Nici nu-și poate da seama unde se termină trupul ei și unde începe copacul. Frunzele de deasupra lor flutură în adierea vântului, luminând și umbrind chipul ei. Se văd pentru întâia oară și sunt total străini, dar nu-și pot lua ochii unul de la celălalt. E clipa din care existența lui se împarte în două; cel care a fost până s-o întâlnească și cel care urmează să devină după ce a întâlnit-o.

Partea întâi

Una dintre cele mai frumoase, mai rare și probabil cea mai inteligentă dintre vietățile lumii este această artistă fără pereche, pasărea liră... Pasărea se dovedește tare sfi-oasă și aproape imposibil de prins; este caracterizată de o inteligență uimitoare.

Să spui că este o ființă a munților i-ar explica doar parțial existența. Este, cu siguranță, o ființă a munților, dar nicio parte a lanțului muntos, care îi marchează și îi limitează teritoriul, n-ar putea să-i revendice cetățenia... Are preferințe clare și exacte și o dispoziție într-atât de capricioasă, încât rămâne un spirit selectiv în acești munți frumoși și ar fi o pierdere de timp să o cauți oriunde, cu excepția unor locuri extraordinar de frumoase și pline de grandoare.

Ambrose Pratt
*Trilurile pasării liră*¹

---

¹ The Lore of the Lyrebird (în orig.) – carte scrisă de autorul australian Ambrose Pratt și publicată în 1933 (n.tr.)

1

În acea dimineață

— Ești sigură că vrei să conduci?

— Da, răspunde Bo.

— Ești sigur că vrei s-o lași să conducă? repetă Rachel, întrebându-l de această dată pe Solomon.

— Da, răspunde din nou Bo.

— Ai putea să nu mai trimiți mesaje când conduci? Soția mea e însărcinată și aș vrea să apuc să-mi țin în brațe întâiul născut, insistă Rachel.

— Nu dau mesaje, îmi verific e-mailurile.

— Păi da, asta e cu totul altceva. Rachel dă ochii peste cap și se uită prin geamul mașinii la peisajul de țară prin care trec cu repeziciune. Mergi prea tare. Și ascuți știrile. Și ești obosită ca naiba după zborul cu avionul.

— Pune-ți centura dacă îți faci atâtea griji.

— Ei bine, cu asta m-am liniștit, bombăne Rachel.

Se îngrămădește pe bancheta mașinii și își prinde centura de siguranță. Ar prefera să stea în spatele lui Solomon, să poată supraveghea mai bine felul în care Bo conduce, dar acolo nu încape. Solomon are scaunul împins mult în spate.

— Și nu sunt obosită după zborul cu avionul, adaugă Bo, punând, în cele din urmă, telefonul deoparte.

Rachel răsuflă ușurată. Așteaptă să vadă ambele mâini ale lui Bo întorcându-se pe volan, dar în schimb, Bo își îndreaptă atenția spre radio și începe să mute posturile.

— Muzică, muzică, muzică, de ce nu mai vorbește nimeni? mormăie ea.

— Pentru că uneori lumea trebuie să mai și tacă din gură, îi răspunde Rachel. Mă rog, nu știu despre tine, dar *el* chiar resimte oboseala pricinuită de diferența de fus orar. Habar nu are unde se află.

Solomon deschide cu greutate ochii și le privește pe amândouă.

— Sunt treaz, doar că... știți voi... îngaimă el, simțind cum i se închid pleoapele la loc.

— Mda, știu, știu, nu vrei s-o vezi pe Bo la volan, am pri-ceput, râde Rachel.

După un zbor de șase ceasuri de la Boston, Solomon și Bo aterizaseră în zori, la cinci și jumătate; înfulecaseră în grabă un mic dejun pe aeroport, se suiseră în mașină, apoi o luaseră pe Rachel; acum parcurgeau împreună un drum de trei sute de kilometri în comitatul Cork, din sud-vestul Irlandei. Solomon dormise aproape tot timpul în avion și tot nu-i ajunsese. În schimb, de fiecare dată când deschisese ochii, Bo era perfect trează – nu-și lua nicio clipă privirea de la documentarele pe care le putea viziona în avion.

Unii glumesc despre faptul că poți trăi doar cu aer. Solomon e convins că Bo poate trăi doar cu informații. Le înghite cu viteză cosmică, tânjește după ele, le citește, le ascultă, le cere, le caută, încât pentru mâncare nu prea mai rămâne loc. De fapt, de-abia mănâncă; Bo se hrănește cu informații și nu se satură, foamea ei de cunoaștere și de lămuriri nu e niciodată potolită.

Originari din Dublin, Solomon și Bo călătoriseră la Boston pentru a li se înmâna un premiu; documentarul lui Bo, *Gemenii Toolin*, câștigase Contribuția remarcabilă pentru film și televiziune în cadrul Premiilor Anuale Reporter Irlandez în Boston. Era a douăsprezecea distincție cu care erau onorați de la începutul anului.

Cu trei ani în urmă petrecuseră douăsprezece luni filmând o pereche de gemeni, pe atunci în vârstă de șaptezeci și șapte de ani. Frații Joe și Tom Toolin dețineau o fermă într-un loc

izolat, undeva la țară în ținutul Cork, la vest de Macroom. Bo le descoperise povestea în timp ce se documenta pentru alt proiect; îi cuceriseră sufletul, îi cuceriseră mintea, pusese ră stăpânire pe însăși ființa ei. Toată viața lor, frații locuiseră și munciseră împreună. Niciunul dintre ei nu cunoscuse iubirea romantică cu vreo femeie sau... cu oricine altcineva. Încă de la naștere trăiseră la fermă, lucraseră pământurile fermei, cot la cot cu tatăl lor, iar la moartea acestuia moșteniseră ferma. Munceau din greu; duceau un trai modest, într-o casă umilă, cu pardoseală din piatră, și dormeau în două paturi simple, neavând altă distracție decât un aparat de radio. Plecau rareori de acasă, mai ales că o femeie din zonă le făcea cumpărăturile săptămânale – câteva articole sărăcăcioase. Relația dintre frații Toolin și felul în care vedeau ei viața ajunseseră la inima publicului, dar și la cea a echipei de filmare, căci dincolo de simplitatea lor, gemenii aveau o înțelegere onestă și limpede a ceea ce înseamnă să trăiești.

Documentarul fusese produs și regizat de către Bo, prin propria ei companie de producție, Mouth to Mouth Productions – cu Solomon la sunet și cu Rachel la camera video. Lucrau în această echipă de cinci ani, de când cu documentarul *Creaturile obișnuinței*, care explora scăderea numărului de măicuțe în Irlanda. În urmă cu doi ani, Bo și Solomon începuseră o relație amoroasă; se combinaseră la petrecerea de încheiere a documentarului, petrecerea neoficială. *Gemenii Toolin* erau al cincilea lor proiect, dar primul lor succes răsunător, iar anul acesta călătoriseră prin lume, mergând de la un festival de film la altul sau de la o ceremonie de decernare la alta, pentru ca Bo să accepte distincție după distincție și să își șlefuiască până la perfecțiune discursul de mulțumire.

Acum însă reveneau la ferma gemenilor Toolin, locul cu care se obișnuiseră așa de mult. Nu se întorceau pentru a sărbători succesul, ci pentru a asista la înmormântarea lui Tom Toolin. Fratele mai mic – cu două minute mai mic.

- Ne putem opri să mâncăm ceva? întrebă Rachel.
- Nu e nevoie.

Păstrând o singură mână pe volan, Bo se apleacă mult lângă scaunul pasagerului și scotocește; mașina se abate puțin de la drum. Rachel nici nu se poate uita.

— Sfinte Dumnezeule!

Dar Bo scoate trei batoane energizante și îi azvârle unul dintre ele.

— Prânzul!

Rupe ambalajul cu dinții și mușcă. Mestecă din greu, de parcă ar fi fost o pastilă pe care trebuia să o înghită; nu mănâncă de plăcere, ci de nevoie – îi trebuie energie. Rachel își desface și ea batonul, dar îl studiază decepționată.

— Nu ești om, știi asta, da? Ești un monstru!

— Dar este micul meu monstru inuman, o alintă Solomon răgușit pe Bo, întinzând mâna cât s-o ciupească de coapsă.

Ea râde ștregărește.

— Mi-e dor de vremurile în care voi doi nu erați un cuplu, recunoaște Rachel, ferindu-și privirea. Pe atunci, Solomon, tu erai de partea mea.

— Încă e de partea ta, zice Bo pe un ton glumeț și totuși sincer.

Solomon se face că nu pricepe.

— De ce m-ai pus să-mi iau tot echipamentul dacă ne ducem doar să-i transmitem lui Joe condoleanțele noastre? Întrebă Rachel, cu gura plină de nuci și alune.

Știe perfect de ce, dar are poftă să creeze puțină agitație. Bo și Solomon o amuză, încă sunt unul dintre acele cupluri ușor de întărâtat.

Solomon cercetează chipul iubitei lui. Doi ani de relație amoroasă, cinci ani de relație profesională – da, îi citește gândurile ca și cum ar fi scrise într-o carte deschisă. Începe s-o tachineze:

— Doar nu-ți închipui că Bo merge la înmormântare din bunătațe. Știi că marii regizori, cei mult premiați pe plan internațional, trebuie să fie pregătiți pentru povești în *orice* moment.

— Pare stilul ei, îi dă Rachel dreptate.